

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVIII. ročník

číslo 3/březen 2022



VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

| | | |
|----------------|-------|---|
| Neděle | 9.30 | bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně) |
| | 14.00 | bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “ |
| Pondělí | 18.00 | rozrost (setkání střední generace, vždy 2. pondělí v měsíci) |
| Úterý | 7.30 | modlitební setkání |
| | 8.00 | společné čtení nábožensky vzdělávací knihy |
| | 9.00 | hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči) |
| Středa | 17–18 | práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu) |
| | 18.00 | biblická hodina |
| | 19.30 | loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci) |
| Pátek | 16–18 | dorost (mladší i starší) |
| | 18.00 | mládež |
| Sobota | 12–17 | rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno) |

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

| | | |
|---|---|-----------|
| Vítejte | Naděje do budoucna | 14 |
| zápis z 824. schůze staršovstva... 3 | Něco o pústu | 15 |
| Dílčí zprávy pro sbor. shromáždění...3 | Dvě noci | 16 |
| křesťanská služba..... 6 | zamyšlení L. Rejchrt z roku 2011 | |
| instrumentalisté..... 7 | Postně a geopoliticky | 17 |
| modlitební skupinka..... 7 | Autorozhovor | 18 |
| Brána..... 8 | Míša zpovídá Míšu | |
| nedělní škola..... 8 | Modlitby Jana Végha | 20 |
| dorost..... 8 | Zprávy z ranní špičky | 21 |
| mládež..... 10 | Místo nových bruslí | 22 |
| Křesťanština..... 10 | Pomoc Ukrajině via Diakonie | |
| Biblická hodina..... 11 | Z Česka až na konec světa | 23 |
| PR sboru..... 11 | nová kniha v nakladatelství KMS | |
| Legopárty II | Radostná | 25 |
| Pověření starších | Z internetu | 26 |
| Střípky o BKS | Kontaktní informace, tiráž | 27 |

Zápis z 824. schůze staršovstva (7. 3. 2022)

Přítomni: Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Lída Holá, Michaela Mazná, Jaroslav Pechar, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jan Jeroným Zvánovec

Omluveni: Iva Jungwirthová, Lubor Kolář ml. a Jana Stralczyńska

Tomáš Plhák zahájil úvodem na téma *otevřenost a nastavování hranic*. Přivítali jsme *vizitaci pražského seniorátu*: Matěje Opočenského (seniora pražského seniorátu a vršovického faráře) a Tomáše Vokatého (našeho „patrona“ v seniorátním výboru a vršovického kurátora). Následoval dlouhý přátelský rozhovor na téma života našeho sboru a fungování pražského seniorátu.

Tadeáš Friedrich koordinuje za náš sbor nabídky *ubytování pro ukrajinské uprchlíky*. K 27. únoru jsme nahlásili 23 krátkodobých a 45 dlouhodobých míst.

Synodní rada vzala na vědomí žádost FS ČCE v Praze 4 – Braníku o schválení investičního záměru přesahujícího 2 mil. Kč a pozvala zástupce farního sboru k prezentaci tohoto záměru. Na rekonstrukci se připravujeme i tím, že jsme domluvili náhradní skladovací kapacity u členů našeho sboru.

Prodiskutovali jsme zprávu staršovstva pro *sborové shromáždění*, které se koná v neděli 20. března. V sobotu 23. dubna se v našem sboru uskuteční *přednáška pracovníků z Dětské misie*. Zváni jsou všichni pracovníci s dětmi.

Dodatek k zápisu: Synodní rada 8. března *schválila náš investiční záměr* na rekonstrukci.

zapsal Lukáš Drápal

DÍLČÍ ZPRÁVY PRO SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

ZPRÁVA STARŠOVSTVA O ŽIVOTĚ A STAVU SBORU ZA ROK 2021

Bratři a sestry, máme za sebou rok 2021, další rok silně ovlivněný pandemií koronaviru. Ta měla za důsledek omezení mnoha aktivit. Zvláště v první polovině roku bylo nutné se zapisovat na bohoslužby a během koronaviru obecně došlo ke snížení průměrné návštěvnosti bohoslužeb (i bez započtení těch, které se nekonaly). V době nejtvrdějších omezení probíhaly bohoslužby i biblické hodiny online. Celkově byla snaha aktivity zachovat, jak jen to bylo možné.

V loňském roce se konalo 83 bohoslužebných shromáždění v našem kostele a jedno v Komunitním centru Barrandov.

Průměrný počet členů na spočtených bohoslužbách se pohybuje kolem 95 osob.

Na kazatelně se vystřídali Jaroslav F. Pechar, Pavel Sivák, Aleš Drápal, Hugo Švec, Mikuláš Vymětal, Aleš Hoznauer, Jakub Drápal, Rut Nývltová, Matěj Cepl, Samuel Hejzlar, Pavel Novotný, Jan A. Dus, Tereza Halasová a Daniel Bartoň. Vážíme si množství lidí ochotných a schopných posloužit kázáním.

Hudební doprovod nejčastěji zajišťovaly varhany. Děkujeme Milošovi Pecharovi i ostatním varhaníkům. Během rodinných nedělí byl hudební doprovod zprostředkován také hudebním tělesem pod taktovkou Daniela Pince. Jemu i ostatním hudebníkům také patří dík.

Kromě prezenční účasti byla kázání vysílaná také online. V textové podobě byla kázání zasílána (většinou) bratrem farářem do e-mailové konference společně s dalšími informacemi o bohoslužebných shromážděních. Text i nahrávky byly dostupné i na internetu na sborovém webu, respektive na Youtube. Těm, kteří to potřebovali, byl text kázání doručen osobně. Zpočátku roku se konaly z důvodů pandemických omezení bohoslužby dvakrát denně.

Témata kázání se odvíjela od cyklu výkladů pro nedělní školu, jak ho stanovil tým pod vedením Kláry Mazné. Většinu roku se probírala témata podle knih evangelíí, Skutků a 1. a 2. Královské. Toto první čtení bylo vždy vykládáno na předcházející biblické hodině. Samotné téma kázání pak vyplynulo z rozhovoru, který byl na biblické hodině v Braníku či na Dobříši nad tímto textem veden.

Každou 1. neděli v měsíci probíhala rodinná neděle s kázáním pro děti. Ostatní neděle probíhala nedělní škola pro mladší a starší děti. V době pandemie se tak dělo formou zasílaných materiálů, které učitelé nedělníky připravili. Děkujeme vedoucím nedělní školy za službu a posilu pro děti na jejich cestě víry. Po bohoslužbách byla možnost pohovořit v Evenu nad kávou a drobným občerstvením s ostatními účastníky shromáždění. V době tvrdších restrikcí probíhala „kavárna“ online. Koncem roku inicioval bratr farář experiment, kdy jednou měsíčně probíhají druhé bohoslužby v prostorech barrandovského kostela Krista Spasitele. Na Barrandově vnímá misijní potenciál a 1. neděle je prostor volný. Každou 3. neděli jsme se setkávali ve vzájemném společenství a ve společenství se vzkříšeným Ježíšem při vysluhování svatě večeře Páně.

Kromě našeho sboru bratr farář administruje ještě sbory na Dobříši a v Hořovicích. To v loňském roce zahrnovalo například zajišťování biblické hodiny, náboženství dětí a bohoslužeb. Bratr farář se také stal náhradníkem v pražském seniorátním výboru.

V září bylo zvoleno nové staršovstvo s významnou obměnou členů. Děkujeme předcházejícímu staršovstvu za předání služby a za celých šest let jejich péče o náš sbor.

Nové staršovstvo se od září scházelo jednou měsíčně, mělo také jednodenní výlet. Byly ustanoveny komise pro jednotlivé oblasti. Největší pozornost byla doposud věnovaná plánované rekonstrukci kostela. V plánu byl také víkendový výjezd s cílem probírat dlouhodobější perspektivu sboru a představy členů staršovstva. Termín výjezdu byl z důvodu pandemie přesunut na duben letošního roku. Děkujeme komisi pro rekonstrukci za jejich vytrvalou a pečlivou práci.

Z pravidelných aktivit se konala modlitební setkání. Formou křesťanské služby byla modlitební podpora, o kterou mohou lidé požádat i písemně vzkazem do schránky na chodbě kostela nebo využít obdobnou službu na webu. Po modlitebních setkáních následovala společná čtení vybrané knihy s diskuzí. Další pravidelnou činností byla již dříve zmíněná biblická hodina a práce na skalce. Děti měly možnost účastnit se mladšího a staršího dorostu pod vedením Adély Bedrníkové, Pavlíny Kroužkové, Veroniky Mazné a Armina Procházky, později i Hany Bedrníkové a Zdislavy Chadimové. Tam si kromě biblických programů užily také hraní her, zpěv písní a průměrnou souhrnnou účast kolem 20 dětí. Dorosty v souhrnu vyjely na 6 vícedenních akcí (mimo akce YMCA). Od září se začala opět ve větší míře scházet mládež s účastí ve většině případů převyšující 15 účastníků. Mládež se v předchozích několika letech nescházela, máme proto z jejího opětovného zavedení radost. Vedli ji dřívější vedoucí staršího dorostu, resp. odrostu Tomáš Plhák, Michaela Trinity Mazná a Kristýna Königová. Pro účastníky mládeže se také konalo několik vícedenních akcí většinou pod vedením Jakuba a Jany Drápalových.

Organizátorům všech pravidelných aktivit velmi děkujeme.

S vděčností také přijímáme existenci domácích skupinek.

Sborová dovolená ve Špičáku u Železné Rudy proběhla v tradičním termínu a bez větších omezení. Účastnilo se celkem 98 lidí (z toho 60 dospělých a 38 dětí). Za organizaci sborové dovolené děkujeme Zdeně Kučerové, Rút Nývltové a Jiřímu Holému.

O Vánocích proběhla dvě představení vánoční hry s názvem Dobrodružná výprava do Nového kraje z pera Ester Brandejsové. Také byl upečen perníkový betlém v rámci akce Křesťanské Vánoce.

Sbor úzce spolupracuje s YMCA Braník, která pořádala několik kratších jarních i delších letních vodáckých akcí a dva čtrnáctidenní letní tábory pro starší a mladší děti. Akce mají dlouhou tradici a účastní se jich značné množství dětí z našeho sboru.

Nepřavidelně probíhaly i historické kvízy pod taktovkou bratra Čujana a o něco pravidelněji koncerty Rudolfa Měřinského. Z jednorázových akcí můžeme jmenovat účast na Noci kostelů a Noci literatury, dále Křížovou cestu Modřanskou roklí, přenos našich bohoslužeb Českým rozhlasem a příspěvek o dorostech v České televizi a sborovou vycházku na Petřín. Také všem organizátorům těchto akcí patří poděkování.

Náš sbor je i nadále partnerským sborem pro Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE.

V minulém roce vypršela doba podpory nepálského studenta teologie a jedná se o případném novém kole podpory.

Práce s bezdomovci od společenství Exit se u nás od počátku pandemie nekoná. Proběhla však prezentace Obchůdku jednoho světa a charity Rukama Nohama.

Ve sboru funguje křesťanská služba pod vedením Lenky Pecharové, zpráva o ní by měla být v Bráně. Příkladem může být odvoz potřebných na bohoslužby. Návštěvám nemocných a našich členů v domovech pro seniory se věnují i další členové sboru. Za tyto aktivity děkujeme.

Celý rok vycházel sborový časopis Brána. Děkujeme redakční radě a především Jarce Pecharové za pečlivou práci a vytrvalou snahu o každoměsíční zaplnění prázdných míst.

Náš sbor má v současnosti v oficiální statistice přes 300 členů. Křtem byli loni do sboru přijati: Zuzana Věra Pavlíková a její synové Michal Šimon a David Jonáš, řady oficiálních členů sboru pak rozšířili i Petr Bedrník, Christos Bogocz, Šárka Harmancová, Tomáš a Štěpánka Kolkovi, Vojtěch Pinc a Marie Žilová. Prezentací jsme mezi sebou přivítali Jonatana Friedricha.

Došlo i k úbytku členů a to vlivem 2 úmrtí, 2 výstupů ze sboru a 5 odstěhování. Života sboru se aktivně účastní i několik rodin a mnoho jednotlivců, kteří se dosud pro členství nerozhodli. Jsme vděční za jejich přínos pro sbor.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem dalším, kdo se sborového života účastnili, a především těm, kteří se o něj aktivně zasloužili. Je obtížné všechny jmenovat. Těchto lidí je velké množství a o řadě z nich to ani nevíme. Děkujeme za všechny drobné či větší práce technického charakteru kolem našich budov. Děkujeme také všem za veškeré finanční dary, které umožňují fungování sboru, zvláště nyní v období příprav rekonstrukce, která s sebou nese vysokou finanční zátěž.

Věříme, že náš sbor je prostorem, kde se můžeme setkávat s živým Bohem a otevírat dveře Božímu slovu, které nás proměňuje. Věříme a doufáme, že sbor bude i nadále místem, kde se můžeme svobodně a s láskou setkávat s lidmi různých důrazů, ale s vědomím, že nás všechny spojuje víra v Ježíše Krista, který přišel na náš svět, aby nás spasil.



KŘESŤANSKÁ SLUŽBA

Tato velmi důležitá součást života sboru u nás probíhá na mnoha úrovních. Jde o osobní návštěvy (pomoc v domácnosti, gratulace jubilantům), dopravu seniorů do kostela a nejrůznější další aktivity, které zůstávají důvěrné, ovšem nikterak méně potřebné. Určitě nevím o všech, kteří se nějakou formou zapojujete, vlastně bez oficiálního názvu křesťanská služba © prostě z vašeho dobrého srdce. Velmi

pomáhá také předávání informací – kde by bylo potřeba přiložit ruku k dílu či kdo naopak pomocnou ruku podává.

S vděčností za všechn vynaložený čas, finance a modlitební podporu

Lenka Pecharová

ZPRÁVA ZA SKUPINKU INSTRUMENTALISTŮ

SCHÁZEJÍCÍCH SE O RODINNÝCH NEDĚLÍCH

Každou první neděli v měsíci (kromě letních prázdnin) se scházíme v 8.45, abychom spěšně nacvičili písňe zaranžované pro zrovna dostupné nástrojové obsazení. Náš počet se velmi mění – bývá nás mezi třemi a deseti – obvykle kolem pěti. Osou obsazení jsou housle (obvykle nejedny) a saxofon.

V posledních pár měsících s Jardou a dalšími dochází k diskuzi, jakým způsobem lépe adaptovat naše hraní účelům rodinné neděle. V tuto chvíli se již děje to, že vedení dětských skupinek mi s dostatečným předstihem podá informaci, kterou písničku na nedělkách nacvičují pro příští rodinnou neděli, a tato jedna je následně provedena jakožto jedna ze dvou písni vybraných k aranžmá. Existuje idea, že dětské hlasy z nedělek posílí celkový zvuk provedení.

Vedení hraní o rodinných nedělích jsem po Tomášovi Bedrníkovi přebral v lednu 2019.

Dáňa Pinc

ZPRÁVA ZA MODLITEBNÍ SKUPINKU

Vždy v úterý se scházíme v 7.30 ráno v počtu čtyř až osmi lidí, přičemž naše řady nejsou nijak omezené – každý další je vřele vítán (jistý čas na modlitební chodil dokonce pán z jiného křesťanského sboru).

Modlitební setkání má dvě části – v té první si dokola předáváme slovo, a kdo má chuť či potřebu, ten se dobrovolně sdílí s ostatními se svými trápeními, radostmi či prosbami do budoucna; zkrátka takovými věcmi, které by rád v modlitbě předložil Pánu. Při této patnáctiminutovce se rovněž čtou slova zapsaná na papírek a vhozená do schránky na modlitební náměty (která se nachází po levé straně při vycházení z kostela), případně prosby připnuté na online nástěnku Padlet, která je dostupná skrz nové webové stránky sboru (tato není příliš využívána).

Bezprostředně před započítím druhé části jsou bez komentáře přečtena hesla Jednoty bratrské náležející danému úterý.

V druhé, dvacetiminutové části se ztišíme a modlíme za věci, které byly právě zmíněny a přečteny, či za jakékoli jiné, na které si v danou chvíli vzpomene. Setkání zakončujeme společnou modlitbou Páně a požehnáním.

Na modlitební setkání ihned navazuje společné čtení z duchovní literatury. O prázdninách se ani jedno obvykle nekoná.

Dáňa Pinc

ZPRÁVA K BRÁNĚ ZA ROK 2021

Brána vycházela v roce 2021 s menší frekvencí než obvykle, ale i přes pandemickou situaci vyšlo 8 čísel, celkem o 176 stranách. Každé číslo, kromě jediného s 16 stranami, mělo 20–24 stran.

Žádný časopis by nemohl vycházet bez autorů, kteří píšou články. Jsme jim velice vděční za každý článek, fotku nebo návrh, který od nich dostaneme. Děkujeme!

Za korektury textů děkujeme Páje Kroužkové a Davidu Navarovi.

Redakce má nově 4 členy. Uvítali jsme mezi sebou Lídu Holou, doporučenou staršovstvem.

Děkujeme za slova podpory, pomoc a důvěru, kterou nám dáváte.

Za redakci Brány

Katka Winkelhöferová

ZPRÁVA ZA NEDĚLKY 2021

Rok 2021 byl z valné části ve znamení covidu. Od začátku roku do poloviny května jsme rozesílali rodičům a dětem jen materiály k domácímu použití. Pak jsme se opatrně začali scházet i v kostele, ale do konce školního roku jsme rozesílali i materiály na doma. Od září se opět scházíme v kostele na dvě skupiny – starší a mladší nedělníka – už bez materiálů na doma.

Počty dětí na nedělkách jsou proměnlivé, spoustu dětí postupně prodělávalo covid nebo byly v karanténách.

V prvním pololetí jsme probírali příběhy o Pánu Ježíši, což vyvrcholilo Velikonocemi, pak jsme do konce roku doprobrali Skutky (příběhy bez apoštola Pavla). Od září jsme si povídali o Šalamounovi a Eliášovi a rok jsme tradičně zakončili vánočním příběhem.

Od září se snažíme s dětmi nacvičit v rámci nedělek vždy jednu písničku za měsíc a tu pak zazpívat na rodinné neděli. Bohužel velká absence nám to nabourává. Snad už se to bude dařit lépe.

V týmu nedělkářů je zapojeno až 8 jednotlivců nebo dvojic. Moc všem děkuji za obětavou práci. Zvláště děkuji za ochotu si vzít nedělníka za někoho, kdo zrovna nemůže. Karantény a nemoci se nevyhnuly ani nám dospělým.

Klára Mazná

VÝROČNÍ ZPRÁVA DOROSTU ZA ROK 2021

V roce 2021 se dorost opět scházel v pátek odpoledne, a to rozdělený na dvě skupiny: mladší (5–11 let) a starší (11–15 let). V době lockdownu a nejtěžšího covidového období probíhal dorost online. Jelikož nebyl dostatek vedoucích, kteří mohli online dorost dělat, spojili jsme v tomto období dorosty do jednoho. Tyto dva faktory vedly k tomu, že většina dětí z malého dorostu se neúčastnila a online dorost byl tedy především věcí starších dětí.

Kromě klasických schůzek se nám podařilo s dětmi zrealizovat i některé další online aktivity – např. online postní kalendář nebo velikonoční online výpravu *Branický dorost hledá talent!*. Během té jsme se každý den sešli na platformě Zoom, děti dostaly úkoly a ty pak samy do dalšího dne plnily. Společně jsme také vzpomínali na naživo proběhlé akce či si povídali o Velikonocích. Souběžně také proběhla úspěšná křížová cesta Modřanskou roklí, v níž byla rozmístěna jednotlivá zastavení s různými úkoly. Ohlasy byly pozitivní, zúčastnilo se také velké množství náhodných kolemjdoucích.

Na popud Lenky Pecharové jsme v březnu oslovili redakci pořadu Zprávičky, vysílaného na dětském televizním kanálu ČT Děčko. Spíše nahodilý pokus skončil nad očekávání úspěšně – o našem (online) dorostu byla opravdu natočena a odvysílána reportáž v televizi! (Mimochodem, stále je ke zhlédnutí na sborovém YouTube kanálu.)

První akcí naživo byla květnová biblická stezka, které se za nás zúčastnil jeden tým. V rámci YMCA Braník proběhla vodácká tréninkovka na Jizeře. V červnu pak následovala ještě vodácky tematizovaná přespávačka a závěrečný prodloužený dorost.

Na starším dorostu jsme dělali až do konce školního roku 2020/21 biblické programy na stejné téma, jakou měla i nedělníka, abychom ji s dorostem více spojili. Na každé schůzce získávaly děti body, za které kupovaly doly, v nichž pak těžily drahokamy. Mladší děti si zase hrály na příšerky, které chodily po mapě, sháněly obživu a snažily se evolučně vyvinout. V duchovních programech se pak dozvíдалy základní informace o Bohu, Bibli a křesťanství, v podstatě něco jako Alfa kurzy.

V létě se konaly akce pořádané YMCA Braník: dva tábory (Malý tábor v Ujko vicích a Pecka) a voda (Putování za Eliášem, Vltava). I těch se účastnilo mnoho dorostových dětí.

Od září jsme na starším dorostu začali novou celoroční hru a novou sérii duchovních programů, v níž jsme se podrobněji bavili o tzv. duchovní trojnožce, která obsahuje modlitbu, společenství a četbu Bible. Trojnožku reprezentovalo stvoření nazvané Tripod spiritualis. Celoroční hru odstartovala *Cesta kolem světa za 42 hodin*, během níž jsme procestovali hned několik zemí. Po celý rok pak děti mají za úkol sbírat kilometry (céčka), za něž pak cestují po stírací mapě světa (k vidění v malém sálku). Procestované státy jsou jim následně zapisovány do cestovních pasů.

Duchovní programy malého dorostu taktéž sledovaly duchovní trojnožku a naše celoroční hra pokračovala z přechozího školního roku.

Na konci října se mladší i starší děti vydaly na klasickou podzimní výpravu, tentokrát do dobříšského sboru, kde společně prožívali příběh krále Davida. V lednu pak proběhla ještě mikulášská polovíkendovka s názvem *Anděl na žeb-*

říku – jak jinak než v kobylišském sboru U Jákovova žebříku. Kalendářní rok jsme zakončili vánočním dorostem – i s vánočním stromkem, hromadou dárků, dětským punčem a kakaem.

Obecně můžeme říct, že se dorostům v roce 2021 dařilo. Oba dorosty navštěvovalo každý pátek kolem 10 dětí (tedy dohromady 20) a malému dorostu v novém školním roce mnoho dětí přibýlo. Vedoucími mladšího dorostu byly a stále jsou Veronika Mazná a Armin Procházka, v druhé polovině roku potom i Hana Bedrníková a Zdislava Chadimová. Jako vedoucí staršího dorostu působí Adéla Bedrníková a Pavlína Kroužková a pomáhal i Tomáš Bedrník. Jsme vděční, že se nám podařilo oslovit i děti mimo církev a několik (zhruba tři) z nich začalo chodit na dorost pravidelně. Zároveň bychom uvítali posily do vedoucovského týmu.

Pavlína Kroužková, Armin Procházka

ZPRÁVA ZA MLÁDEŽ

Od září loňského roku 2021 byla obnovena branická mládež. Vedoucími jsou Tomáš Plhák, Michaela Trinity Mazná a Kristýna Königová, ale na její tvorbě se podílejí mnozí účastníci a hosté.

Mládež se setkává každý pátek od 18.00 do 20.00, je určena pro věkovou kategorii 14–25 let a obvyklá účast bývá ~15 lidí s tím, že samotných mládežníků je okolo 23.

Program se obvykle sestává z úvodní hry, společného zpívání, duchovního programu a společné modlitby na závěr. Duchovní programů je několik typů, a to biblický program, program hosta (může být i biblický), povídání člena sboru o svém životě, program mládežníka speciální.

Mládež také pořádá řadu několikadenních akcí. Z těch minulých zmíním puták, společné vaření, silvestrovská akce a běžky. Z těch budoucích se chystáme sázet stromy v lese manželů Heřmanových a léte se chystáme pod záštitou YMCA Braník na puták do Slovinska a na vodu.

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem hostům, kteří si na mládež připravili program, a ještě jmenovitě Jakobovi a Janičce Drápalovým, kteří nejsou účastníci mládeže, a přesto pro ni udělali skvělé vícedenní akce.

Tomáš Plhák

ZPRÁVA ZA KŘESŤANŠTINU

V loňském roce jsme se sešli 6×, žel s malou účastí 3–10 lidí, pouze na program Davida Vávry přišlo zájemců víc.

Programy byly:

- Co nám dal covid (Zuzka Pavlíková)
- Bible, církev, půjčky a úrok (Lubor Žalman)
- Historie křesťanství 1. část (Jaroslav F. Pechar)

- Architektura v době covidové (David Vávra)
- Bůh v síti (Jan Winkelhöfer)
- Albert Schweitzer (Jiří Slavíček)

Jarka Pecharová

BIBLICKÁ HODINA

Scházeli jsme se pravidelně každou středu mimo letních prázdnin. „Hybridní“ setkávání, kdy kombinujeme živé setkání s přenosem přes JitSi a Facebook nám na biblickou hodinu přivedlo nejen účastníky, které doma uvěznil covid, ale připojují se i zájemci zdaleka. Pravidelným účastníkem se například stal jablůnkovský synovec architekta Bareše – autora našeho kostela. Výsledkem jeho kontaktů se sborem bylo i několik zajímavých článků v Bráně o jeho rodině.

Probíraná témata jsou již několik let dána rozvrhem nedělní školy – probíráme první čtení pro nejbližší neděli. Učitelé NŠ tak získávají podklady pro svoji práci a já rozbor biblického textu, který v bohoslužbách určitě zazní. Samotní účastníci biblické pak mají nejen „náskok“ před ostatními účastníky bohoslužeb, ale dokonce i v rozhovoru nad biblickým textem možnost ovlivnit obsah nedělního kázání.

Jarda Pechar

PR SBORU

Sborové akce ohlašujeme také v časopise pro Prahu 4 – „Tučňák“. Máte-li nějaký podnět, kontaktujte Lenku Pecharovou nejpozději v prvních dnech předchozího měsíce (tedy například květnovou akci hlásit do prvního dubna).

Obdobně sborové akce propagujeme nejen na sborovém Facebooku, ale i v dalších skupinách, které se týkají Prahy 4.

Náš sbor se v loňském roce zapojil do komise pro revitalizaci Branických skal. Do SWOT analýzy situace se zapojilo několik desítek členů našeho sboru. I díky tomu se náš sbor stal „silným hráčem“, jehož hlas má význam. Věříme, že jedním z výsledků bude v dohledné době i informační cedule před kostelem, kde budeme moci informovat kolemjdoucí o historii kostela i o aktuálním životě sboru.

Jarda Pechar



LEGOPÁRTY II

Koncem února proběhl druhý ročník Legopárty. Zúčastnilo se 60 dětí z našeho i jiných sborů i děti z mimocírkevního prostředí a jejich rodiče.

CO JE LEGOPÁRTY?

Koncept akce, kterou používají pracovníci Dětské misie – *mezinárodní organizace založená r. 1937 v USA, v ČR působí od r. 1947.*

Dětská misie sdružuje křesťany evangelických a evangelikálních církví za účelem předávání evangelia dětem, jejich vyučování a péče o duchovní růst.

Tato organizace bezplatně půjčuje velké množství lega k misijním účelům.

Legopárty je jednodenní akce pro širokou škálu dětí různého věku i z různého prostředí, kde si děti pohrají s legem v množství, které běžně doma nemají, dozvědí se něco o Bohu a zkusí si různé zajímavé aktivity.

Ráno se děti rozdělí do pracovních skupin, každá je vedená „stavbyvedoucím“. Každý stavbyvedoucí vytváří se svou skupinou jinou stavbu. Tentokrát děti měly stavět biblické stavby: Noemovu archu, babylónskou věž, Hospodinův chrám, který vystavěl Šalomoun, hradby Jeruzaléma s Nehemjášem a Boží království = bylo 5 skupin. Každé dítě se rozhodne, co nebo s kým by rádo stavělo.

Dále mají skupiny za úkol sehnat „stavební povolení“. V prostředí Legopárty to znamená získat 8 razítek na 8 stanovištích, která musí oběhnout. Úkoly jsou typu: přenášení kostiček lega čínskými hůlkami, stavba věže z lega v pracovních rukavicích, slalom s pracovním kolečkem, lego kimovka, přenášení stavebního materiálu lžícemi... Tentokrát bylo získávání stavebního povolení opravdu náročná disciplína – foukal vítr a padal déšť se sněhem. Postupně dětem, vedoucím i obsluze stanovišť zamrzal úsměv, ale po odměně v podobě výborného teplého oběda od Davida a Ivy jim zase rozmrzl.

Po obědě následuje biblické vyučování. Mluvili jsme s dětmi o Bibli a jaké je její poselství pro nás pomocí dopravních značek, lego obrázků biblických příběhů, kde se objevily určené stavby a vizualizace evangelia.

Následuje samotné stavění. Každá skupina má svůj stůl, kde vytváří domluvenou stavbu se svým „stavbyvedoucím“. Po dokončení či vypršení času se přistoupí ke „kolaudaci“, kde skupinky prezentují svůj výtvar.

Na konci akce dostávají děti křesťanskou publikaci a pozvánky na dorost, další akce a tábory.

Naše Legopárty jsou speciální tím, že u obou ročníků jsme díky Jelínkovým mohli nabídnout malým dětem pod 5 let a jejich rodičům možnost pobývat v našem sálku s velkým množstvím stavebnice Duplo.

Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří se zapojili do organizace a realizace akce, která se díky nim a Pánu Bohu opravdu velice vydařila!!

Jmenovitě děkuji: Lence, Jardovi, Marii, Alešovi, Páje, Míše, Haně, Zdíše, Tomovi, Katce, Kiki, Aniče, Ester, Arminovi, Veře, Jarce, Věrci, Míše B., Matoušovi, Terce, Alence, Honzovi L., Davidovi, Ivě, Ivce a Pavlovi, Jitce, Jarce Č., Bětce, Anie, Markétě, Dianě a všem, kteří se za modlili za zdar akce!!!

Adéla Bedrníková



POVĚŘENÍ STARŠÍCH

V neděli 13. března pověřil pražský senior Matěj Opočenský námi zvolené presbytery a požehnal jim. Přejeme jim i celému sboru sílu, moudrost a hlavně Boží pomoc a ochranu.

Za redakci Brány
Jarka P.

Poznámka: Fotografie otiskujeme na zadní straně obálky.

STŘÍPKY O BKS

Hudební nešpory k 20. výročí Branického komorního sboru (BKS) v roce 2014 přinesly (soudě podle ohlasu) velkou radost posluchačům i účinkujícím. Přesto jsem pak svým milým zpěvákům (a současně hudebníkům) předala dopis na rozloučenou. Nebylo to pro mne lehké, ale během zkoušek jsem si uvědomovala, jak je to pro většinu členů stále obtížnější, účastnit se – byť jen měsíc a půl – pravidelných zkoušek.

Touto vzpomínkou jsem svůj příspěvek začala proto, abych mohla volně navázat na takovou menší, ale stejně skvělou „odnož“ BKS, která se vždy vynoří na sborové dovolené. Tak se stalo i vloni, ačkoli jsem se po určitém náznaku, že by potenciální zpěváci měli mít po večerním programu také volno, rozhodla dělat „mrtvého brouka“; byla jsem ale vyprovokována k činnosti. A jak to dopadlo? Opíši stručný záznam o závěru loňské sborovky z mého deníku: „Určitým vrcholem (kromě jiného) byl páteční večer s vystoupením desetičlenného čtyřhlasého sborečku a kvarteta zobcových fléten pod vedením Tomáše. Připravili jsme jeden zcela nový sbor a dva latinské z Taizé. Suma summarum: oboustranná spokojenost, ba nadšení!!!“

Závěrem chci říci, že BKS jako takový svou činnost opravdu skončil. Ale vzhledem k mimořádnému pěveckému i hudebnímu podhoubí v Braníku věřím, že to jednou zase ožije s jiným sbormistrem.

D. Rut Nývltová

NADĚJE DO BUDOUCNA

Po mých vysokoškolských studiích mi tehdejší mocipáni nedovolili vykonávat učitelské povolání, na které jsem se moc těšila – odmítla jsem totiž vzdát se své víry. Netušila jsem, že po mnoha, mnoha letech se té cti (a radosti), stát před studenty, přece jen dočkám, i když v trochu jiné roli. Poprvé to bylo před třemi lety v polském Lešně před 250 studenty a jejich profesory a letos 1. března jsem stála před 90 studenty gymnázia Milady Horákové.

Nejednalo se tedy o vyučovací hodiny, ale o předání mých životních zkušeností podepřených citací úryvků z deníků mých dvou nejstarších sourozenců. V Lešně, stejně jako v Praze, si téma volyňských Čechů a jejich zařazení do evropského kontextu vyžádali sami zadavatelé.

Před těmi třemi lety to ovšem nemělo souvislost s něčím takovým, co prožíváme teď, a přece pozornost studentů byla mimořádná (podle profesorky dějin:

„Už dávno jsme nezažili, aby studenti za celou hodinu nevzali do ruky mobil“). Na pražském gymnáziu to bylo už v době, kdy naše veřejnost je na tyto souvislosti (Ukrajina – volyňští Češi) silně vnímavá.

To nejdůležitější, proč jsem s napsáním článku souhlasila, je, že bych ráda opravila negativní mínění o mladých lidech, které občas slyším. To, co jsem na obou místech zažila, mi dalo naději do budoucna. V otázkách, které studenti pokládali, jsem vycítila jejich citlivost a zájem. Proto jsem také v závěru mohla vyjádřit svou naději, kterou do nich vkládám. „Na úplný závěr vás chci vyzvat: važte si doby, ve které žijete, i když v mnoha ohledech nejsme tak zcela spokojeni. Nemožnost svobodné volby školy a zaměstnání, svobodného výjezdu za hranice aj. – to se snad už u nás nebude opakovat. Ale to, jakou cestou naše krásná zem v budoucnu půjde, to teď bude hodně záležet i na vás.“

D. Rut Nývltová

NĚCO O PŮSTU

Není tomu tak dávno, co jsme si připomínali (2022) narození člověka. Jediného člověka, který změnil celý běh světových dějin od minulosti, přes přítomnost, až do nejhlubší budoucnosti. Dnes ale před námi stojí také člověk, jehož 70 výročí narození si v říjnu připomenou snad jen jeho nejbližší.

Poušť, poušť, to je velmi zajímavé místo. Místo, naprostého odloučení člověka od civilizovaného světa. Ale také místo k rozjímání. No prostě místo k hledání sama sebe.

Ten první tam odešel a strávil na onom místě, ještě než začal své dílo, plných 40 dní. Ale narozdíl od poustevníků z 2 1 3. století tam hledal víc než jen sebe-trýznění a sebeodříkání. Šel tam, aby se právě na onom místě, opředeném pověstmi o démonech, setkal se svým odvěkým nepřítelem a utkal se s ním. V tichosti tak zápasil nejen s nepřízní počasí, hladem a žízní, ale především sám se sebou, zda jako člověk obstojí.

Obstál! Nejen před svým Otcem, ale především sám před se sebou. Nenechal se zvíkat nasycením se chleby z kamení, neskončil z chrámové věže, přestože byl Slovy Žalmu 91, ujišťován, že jej andělé ponесou, aby si nezlomil nohu a dokonce se svému protivníku Sátanu (rozumějme správně pokušiteli) nepoklonil, aby získal všechna království tohoto světa.

Ten druhý ale neobstál. A to ani na poušti neby. Podlehl Sátanově nabídce, poklonil se a nad jeho hlubokým úklonem se v těchto dnech děsí celý svět.

Ve středu 2. března, jsme Popeleční středou vstoupili do postního období, jež potrvá až do neděle Anastasis – 17. dubna, tedy neděle Vzkříšení.

Pro mnohé tento čas znamená čas odříkání. Čas, ve kterém usilujeme porozumět učení Toho, který nám sice nenabízí žádná království tohoto světa, ale spolehlivě nám ukazuje, jak vypadá jeho Nebeský Otec. Který nám, stejně jako Nikodémovi, ukazuje cestu zpět tam, odkud jsme díky provinění prvního Adama, byli vyhnáni.

Zvláštní je ten letošní postní čas. Čas, ve kterém, přes všechnu tu neočekávanou poklonu jednoho muže, můžeme ve skrytosti svého pokojíku (Mt 6,6) rozjímat co znamenají Izajášova a Slova ze Zjevení „Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj... Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty a nikdy se Tě nezřeknu.“ Že tato Slova máme mít vyryta ve svém srdci, že nad nimi máme přemýšlet každý den a rozmlouvat o nich se svými dětmi, ať už doma nebo na cestách, když se chystáme ulehnout anebo právě vstáváme.

Že si je máme uvázat jako znamení na své ruce a nosit je jako pásek na čele (Dt 6,6–8).

A v této síle, kterou ani smrt, ani jakékoli mocnosti zla, ani cokoliv jiného nepřemůže (Ř 8,38;), smíme jít v naprostém Pokoji. Proč? Protože Ten, který neváhal obětovat svého vlastního Syna a tím nás se sebou samým usmířit, bdí nad tou naší cestou, po které kráčeli naši otcové a kterou jsme se rozhodli také jít.

Pavel Sivák

DVĚ NOCI

Té první říkáme „Svatá“ a té druhé „Velká“. Dvě noci, ve kterých se stalo cosi zásadního pro naši spásu. Připomíná to podobenství o samorostoucím semenu (Mk 4,26n) – ty nejdůležitější věci se v tomto světě dějí tak nějak „samy od sebe“. V době, kdy pastýři poklimbávali někde u ohně a každý slušný občan Betléma spal, tak se Mesiáš narodil a opět v době, kdy byli všichni v peřinách, tak porazil smrt. Dva Ježíšovy příchody do světa se odehrály nejen stranou vší popularity, ale i stranou vší lidské možnosti do celého dění nějak zasáhnout.

Přicházíme k hotovému – a v tuto chvíli nastává čas pro naši aktivitu a ani ta není nijak převratná. Spočívá vlastně jen v přijetí toho, že vše, co mělo být vykonáno, tak vykonáno bylo. Podle tohoto poznání pak zařizujeme svůj život. Náš život je odpovědí na to, co udělal Bůh. Nejsme původci své spásy, ani spásy

kohokoliv jiného. Jsme ti, kteří přichází k hotovému. Bůh od nás očekává, že se zařídíme podle toho, co udělal on. Proto i kdybychom nedělali nic, tak to na výsledku mnoho nezmění. Snad jen to, že sebe samé o něco ochudíme.

O „Svaté noci“ nám jsou vzorem alespoň ti pastýři, kteří se přichází poklonit nově narozenému králi. O „Velké noci“ je to složitější, protože dobrých vzorů tam skutečně mnoho není. Vlastně vůbec žádný.

Ani ti nejdůležitější, kteří se vůbec odhodlávají k nějaké aktivitě, tak nechápou, co se děje. Zajišťují pohřeb a rituály s pohřbem spojené. Starají se o Ježíšovo mrtvé tělo. Že by tato noc mohla být něčím „veliká“, to nikoho ani nenapadlo. Je dobré si to uvědomit, že v těch nejzásadnějších okamžicích nemáme žádný vzor, o který se můžeme opřít. Není autorita, na kterou bychom mohli přenést zodpovědnost za svoje rozhodnutí víry. Tam, kde je zmrtvýchvstání, tam se musíme rozhodnout každý sám za sebe. Je to rozhodnutí naší víry a není možné do toho tahat někoho jiného. Tímhle zápasem si musí projít každý sám za sebe. Ono by to nejspíš ani nepomohlo – jen si vzpomeňme na nevěřícího Tomáše. Svědectví druhých nestačí, je potřeba mít vlastní zkušenost. Je potřeba se setkat se vzkříšeným. Je potřeba sám za sebe poznat, že v té velké noci se stalo něco, co se týká nás samých, co promlouvá do našich životů, co mění náš osud. Jestli to změnilo, mění nebo bude měnit něco v životě druhých, to je možná zajímavé, ale v tuto chvíli podružné.

Bůh v tuto velikou noc vyvedl Ježíše z temnoty hrobu kvůli Tobě. Ty se můžeš postavit čelem i smrti, protože smrt byla poražena a před Tebou je otevřena brána Božího království.

Luděk Rejchrt, 2011

POSTNĚ A GEOPOLITICKY

Velký dík si zaslouží každý, kdo se v rámci svých možností rozhodl přispět k pomoci uprchlíkům nebo ke zmírnění trápení přímo v místě války. „Když je krize, dívejte se, kolik lidí přispěchá na pomoc. Tak neztratíte naději v lidství.“

Tento článek se ale na věc dívá z opačné strany. Slova jako „bezprecedentní“, „nepochopitelné“, „nevyprovokované“ slyšíme dnes a denně. Pojďme se ovšem společně zamyslet nad celou planetou a k jakému rozložení sil nás dovedl vývoj v posledních desetiletích. Uvědomíme si, jak jsme se dostali tam, kde jsme.

Rusko a Čína se jednoznačně vyprofilovaly jako dvě globální mocnosti, které nesdílí humanitní sentiment. Důkazy není třeba složitě hledat. Autokratické vlády, cenzura informací, násilné umlčování jednotlivců i celých etnických skupin na

základě odlišnosti názorové či kulturní, nelidské podmínky pro lidskou práci jenom za účelem zisku... a tento seznam by ještě bylo kam rozšiřovat.

Přitom Rusko, které je dnes skloňováno jako synonymum zla a hrozby planetární úrovně, nesahá ekonomicky Číně ani po kotníky. Dokonce ani vojensky. A že by Čína neměla výbojně choutky? Zeptejte se na Tchaj-wanu.

„Na zemi je dostatek pro naplnění všech lidských potřeb, ale ne k naplnění všech lidských chtění.“ ? Mahátma Gándhí

A nyní se dostávám k výzvě, jak to v postu má být. Až budete příště nakupovat elektroniku, hračky nebo oblečení, vlastně úplně cokoli, vynechte ty „mejd in čajna“. Zadarmo to nebude, ty nejlevnější jsou většinou čínské. A jsou odvětví, kde výroba mimo Čínu prakticky neexistuje, třeba úsporné žárovky, ale i s mobily je to těžké. Zkuste německý Gigaset nebo jihokorejský Samsung. Sice se nějakým čínským součástkám nevyhnete, ale aspoň tam třeba nebudete mít předinstalovaný špionážní software.

Možná se vám chce říct, že to je pobídka pro nějakého zazobance, ale ne pro normálního člověka, co šetří každou korunu. Ekonomika je v tomto neúprosná. Zkuste myslet na ty, kdo pro levný nákup dnes trpí v otrocké práci, i na ty, na něž dopadne chladná krutost v momentě, kdy se ta světová mocnost bude zase cítit dostatečně silná pro nějaké vojenské tažení. A to vždycky dopadá nejhůře zase na toho „normálního člověka“.

Nenechme se korumpovat levným benzínem z Ruska ani výhodnou fotovoltaičkou čínské výroby. Už víme, k čemu to vede. Už to nebude bezprecedentní.

Autor si přál zachovat anonymitu.

AUTOROZHovor

Míša zpovídá Míšu

Milé sestry, milí bratři, pokračuji v cyklu představování členů staršovstva formou rozhovoru, kde zpovídám sama sebe.

■ Jak ses v Braníku ocitla?

Upřímně, jsem tak mladá, že si mě možná leckteří, již tyto řádky čtou, pamatují ještě jako miminko, když jsem byla vítána do sboru v náručí svých ro-

dičů Kláry a Michala. Do Braníka tedy patřím bez přehánění od začátku své existence.

Z nejranějších vzpomínek se mi vybavují například chvály, které vedli

moji rodiče, zatímco my se sestrou Veronikou jsme se válely pod stolem. Tyto chvály mi daly solidní písňový základ, takže se pokouším teď podobné příjemné scházení znovu zavést.

Ve sboru jsem také našla partu svých nejbližších přátel. Od mala jsme spolu jezdili na akce Braniborců, které vedl můj strýc Kamil, chodili na dorost, jezdili na vodu či na tábory malé i peckové.

■ *Od toho se asi dost odvíjí to, čím žiješ ve sboru teď.*

Je to tak. Všechny tyto zájmové aktivity velice pozitivně ovlivnily můj život, takže chci, aby dnešní děti mohly prožívat podobné chvíle. Jak je asi z různých Ohlédnutí a plakátů vidět, nejvíce se angažují ve vedení Malého tábora, což je pro mě od dětství srdcová záležitost. Často, když přemýšlím nad tím, že jsem vlastně hlavní vedoucí, se mi vybaví vzpomínka z mého posledního Malého tábora jako účastnice, kde ani tam mi nebylo svěřeno vedení skupinky. Byla jsem z toho dost rozhořčená a ptala jsem se vedoucích proč. Pamatuji se, že Lukáš Drápal řekl něco ve smyslu, že jsem na to moc šílená.

■ *A co děláš ve svém životě, když zrovna neorganizuješ tábor nebo mládež či výpravu?*

Kromě aktivit v přírodě je mým velkým koníčkem informatika. Studuji na matfyzu učitelství matematiky a informatiky a k tomu již druhým rokem informatiku učím na gymnáziu Christiana Dopplera. To mi v podstatě zabírá všechnen čas. Když se však na-

skytne chvilka, tak velice ráda maluji či něco vyrábím, hraju na kytaru, zpívám a dlouhé roky jsem i hrála divadlo s naším dramatikem pod vedením Mileny Klinecké.

■ *Milena Klinecká... Klinecký... nebyl to ten farář ve strašnickém sboru?*

Je pravda, že díky dramatikovi jsem se seznámila s členy, a především mládeží strašnického sboru. Dokonce jsem i rok žila v jejich sborovém domě, takže začaly po Braníku putovat zkazky, že už jej nadobro opouštím. Poměrně hluboký vhléd do jiného sboru mi však ukázal, jak moc je Braník v očích ostatních sborů jednou velkou neznámou. Mé podezření se utvrdilo ještě více, když jsem se začala angažovat v SOMu (seniorátní odbor mládeže) a poznávala mládežníky z celé Prahy. Všimla jsem si, že ostatní mládeže se poměrně znají, ta naše však působí mírně introvertně. Neříkám, že je to zcela špatně. Přijde mi, že je to pro členy naší mládeže poměrně charakteristické.

■ *Takže to tě momentálně trápí a chceš to řešit?*

Ani ne. Kdo se chce družít s ostatními mládežníky, může jít v neděli večer do Martina ve zdi či na Taizé nebo jet na seniorátní dny. A pokud mu Braník stačí, nedivím se mu. Momentálně spíš řeším, jak sdílet půvaby a podstatu křesťanství a šířit víru mezi ateistickou mládež. Bohužel v těchto pokusech opakovaně selhávám, ale i proto jsou pro mě výzvou, která mě myslím jen tak neomrzí.

■ *Závěrečná otázka: Co ty a staršovstvo?*

Přijde mi, že v naší rodině být ve staršovstvu není nic neobvyklého. Moje babička Zdeňka Skuhrová byla dlouhé roky kurátorkou ve Hvozdnicích a bývala i seniorátní kurátorkou. Táta ve staršovstvu byl také, vždycky mi ukazoval, co si při dlouhých schůzích kreslil. Já už ve staršovstvu taky vlastně byla: v SOMu jsme připravovali ohlášky a vy-

konávali službu u Martina ve zdi. V tom našem branickém jsem opravdu krátce na to, abych mohla jeho či své fungování nějak objektivně zhodnotit, ale momentálně mě asi nejvíc baví pozice v komisi ke správě našich budov (viz článek o Evenu v minulé Bráně).

■

MODLITBY JANA VÉGHA

V poslední době se snažím zmenšit počet věcí, které máme doma. Procházím skříně, probírám knihovnu. Narazila jsem na rozpadající se knihu ve staré kožené vazbě a zjistila, že je to knížka modliteb. „Modlitby křesťanské, horlivé a nábožné“ od Jana Végha. Naše knížka je 10. vydání z roku 1897, původní text je z roku 1807. Patří k nejstarším potolerančním knihám, velmi rozšířeným. V naší knížce jsou okraje listů častým používáním zhnědlé a roztřepené.

Mám ráda psané modlitby, a tak jsem se zájmem listovala modlitební knížkou a pročítala si je. Chvilí mi trvalo zvyknout si na starodávný způsob vyjadřování, ale potom se mi to zadřelo pod kůži. Na začátku knížky je krátké vroucí doporučení, jak se správně modlit. Potom následují modlitby pro doslova každou událost v životě, dobrou i špatnou, v časech radostných i těžkých, ráno i večer, během týdne, během ročních období. Také nás provázejí celým církevním rokem.

Celá knížka zve k pohledu na život v Boží přítomnosti, před jeho tváří v důvěře, spoléhání a vděčnosti. Mnoho modliteb připomíná kratičké kázání. Modlitby jsou proloženy zaslíbeními a verši z bible, které vždy, znovu a jinak, s vděčností odkazují na Boží svrchovanost a moc.

Jsou to modlitby, které provázejí čtenáře – a tím jsem teď i já – při každé běžné, úplně obyčejné činnosti během dne. Příklady:

Oblékání – to je příležitost k tichému připomenutí, že na svět jsme přišli nazí a vše, co máme, máme od Boha. Kromě oděvu pro tělo máme oblékat duchovně Krista a růst v něm.

Ranní umývání je nejen o čistotě těla. Je to i pozvání k obmytí od hříchu. Kristova krev má moc nás očistit. Tímto připomínáním jsme zváni k postupné proměně. Ranní umývání tváře v koupelně tak může být tichou prosbou o odpuštění nebo posvěcení. Vykročení do nového dne má pak jiný základ a naše po-

zemská realita je tak zasazena do většího obrazu Božího království, kde Bůh je našim milujícím přítelem a chce být s námi.

Vzdechnutí při ranním umývání:

Ó svatý a čistotu milující Bože! Já bídny hříšník umývám nyní procitlé tělo své od špíny tělesné vodou přirozenou, kterou však špíny duše své smýti nemohu. A protože prosím Tebe pokorně, vylejž na mne tu čistou vodu zásluhy krve milého Syna Svého a znovu rodící milost Ducha svatého, a obmej jí dokonale nečistotu duše mé i těla mého, abych očistěn jsa, bělejší byl nad sněh, a tak po smrti své, vjíti mohl do království Tvého, do něhož nic nečistého vjíti nemůže, leč ti, kteří krví Beránka, Pána Ježíše, obmyti jsou. Amen

Marta Drápalová

ZPRÁVY Z RANNÍ ŠPIČKY

od neznámého řidiče pod Barrandovským mostem

Jak byste popsali funkci dopravních kamer a dopravních opatření, které mají na pomáhat plynulosti a bezpečnosti provozu?

Plynulost provozu v úsekovém měření záleží na tom, jaká je hustota v ranní špičce.

V ranní špičce dojde pod radarem ke zpomalení prvních třech aut ne na 50, ale na 40 a další auta na 30. Pokud je aut za sebou 100 nebo 200, poslední se musí zastavit. Tak vznikají kolony které dosahují 10 kilometrů.

Řetězová reakce je podmíněná pouze dodržením limitu rychlosti.

Řešením by mohlo být nepoužívat omezení rychlosti ve špičce a vypnout kamery.

Hlavní komunikační tepna, která přivádí každé ráno dopravu z části středoevropského kraje – z Příbrami, Dobříše a jeho západu, absolutně nemůže mít statut obytné zóny, nebo dokonce pěší zóny v rámci města. Na této silnici je ještě v Praze v oblasti pumpy Shell u zlíchovského lihovaru legální rychlost 70, ale pamatuju dobu, kdy se na Strakonické jezdilo legálně 90, rychlost byla později snížena na 80. Dát uprostřed této silnice zčistajasna 50 v úseku 200 m, v Lahovičkách před Chuchlí, po kterém zase samozřejmě následuje zvýšená rychlost na 80, znamená, že se silnice a doprava, v tom místě padesátky, chová, jako by se zde stala nehoda.

Tato silnice opatřeními opravdu není bezpečnější a opravdu průjezdnosti také nepřidá.

MÍSTO NOVÝCH BRUSLÍ

Pomoc Ukrajině via Diakonie

Máme tu v Ládví pěkné koupaliště, kde městská část 8 na rozsáhlém trávníku vedle bazénu každou zimu postaví kluziště. Malé, ale pro děcka a dědka, jako jsem já, naprosto dostačující. Večer se tam prohání amatérští hokejisté.

Vytáhl jsem ze skříně své staré, kožené hokejové brusle Bauer. Ty jsou jen o rok mladší než můj 46letý syn Jonathan. Dosud dobré, kvalitní kůže a ocel, ale nějak mně nesedí, noha se během těch let změnila. A tak jsem si řekl, že si koupím nové. Žiju celkem skromně, občas bych se mohl něčím potěšit, že?

Pravidelně se tam mezi maminkami s malými dětmi – teenagers jako když vymřeli – sejdu s jedním svým vrstevníkem. Dlouhý, štíhlý elegán, krouží vlevo, vpravo, přešlapuje, dokonce občas, když je dost volného místa, otočí se a jede kousek pozadu. Za mlada bych se mu vyrovnal, ale po té mnohaleté pauze nemám na to odvalu, nerad bych upadnul. Že prý staré kosti snadno praskají a já rozhodně nechci zkoušet, co je na tom pravdy.

A on si ten elegán koupil k Vánocům nové brusle. Jsou měkké, že prý velice pohodlné, a navíc – nemusí se šněrovat. Je na nich nový patent – místo dírek a tkaniček se na nártu otáčí kolečkem, až je bota na noze tak akorát těsná. A tyhle brusle jsou teď na konci zimy ve výprodeji.

Velice lákavé, ale nekoupím si je. Jak bych mohl, když Ukrajina volá o pomoc, krvácí, také pro nás? Nové brusle za 3000 Kč, když ty staré úplně stačí? Není to hříšný luxus? Ne! Nekoupím. Pošlu ty peníze do Kyjeva. Určitě! To jistě má větší smysl než nějaké „blbé“ brusle.

A tak místo nových bruslí jsem poslal podstatně větší než obvyklý příspěvek Diakonii Českobratrské církve evangelické. Ta ví, co s tím, kam můj dar nasměrovat, má v tom mnohaletou zkušenost.

Připomínám, že skupina bratrů a sester našeho sboru jsou členy dozorců rady pražského Střediska Diakonie ČCE. Při našem výročním sborovém shromáždění 20. března bude přečtena zpráva o činnosti Střediska na rok 2021.

Zdravím,
Petr Bísek

Z ČESKA AŽ NA KONEC SVĚTA

Nová kniha v nakladatelství KMS

Když jsem poprvé odjížděla na roční misijní pobyt do Bosny a Hercegoviny, bylo mi 20 let. Žila jsem prvním rokem v Praze a poprvé od svého obrácení v 15 letech jsem byla naplno součástí branického sboru a pravidelně se zapojovala do sborových aktivit. Měla jsem za sebou první rok vyšší odborné školy.

Pozvánku věnovat jeden rok svého života službě v zahraničí jsem dostala při týdenním misijním výjezdu do Bosny a Hercegoviny. Šlo o můj první misijní výjezd, který obrátil můj život vzhůru nohama. Bylo to v květnu roku 2010. Roční služba měla začít v září téhož roku. Nabídku jsem hned neodmítla, ale rozhodla se za ni modlit. V modlitbách a také při sdílení se s lidmi kolem sebe jsem vnímala, že Bůh vede okolnosti tak, aby bylo jasné, že nabídka je skutečně od něho, a pokud chci, mohu ji přijmout.

Důležitým momentem v rozhodování pro mě bylo stanovisko vedení sboru. Věděla jsem, že nemohu jet jen sama za sebe, ale že má služba má být službou celého sboru. Oslovila jsem tedy bratra faráře Jardu Pechara a tehdejší staršovstvo s žádostí, zda by se k mé službě přiznali a podpořili ji. Branický sbor neměl dřívější zkušenost s vysláním misionáře a nebylo to obvyklé ani v rámci ČCE.

Bylo hodně důvodů, proč by se sbor mohl rozhodnout se za mě nepostavit: Byla jsem velmi mladá, do života sboru jsem byla aktivně zapojená teprve rok, mou jedinou zkušeností se zahraniční misí byl jeden týdenní výjezd; a také o zahraniční misii obecně jsem toho tolik nevěděla. Staršovstvo mě ale vzalo vážně a za své rozhodnutí se modlilo. Nakonec přijalo konkrétní vedení od Boha, které je povzbuzovalo do této nové zkušenosti vstoupit.

Staršovstvo ustanovilo tříčlennou misijní komisi, která mi měla pomoci se na cestu připravit a v průběhu mé služby mě podporovat. Sbor mě vyslal s pozhnaním a v průběhu misijního pobytu mě také přijel bratr farář navštívit spolu s dalšími členy sboru. Pevný a podporující postoj branického sboru pro mě byl velkým zdrojem povzbuzení během příprav, prakticky mi umožnil na misii odjet a také samotnou službu mezi vysokoškolskými studenty vykonávat. Tento přístup pro mě byl zdrojem pevného vědomí, že jdu správným směrem a že na té cestě nejsem sama.

Od té doby uplynulo více než deset let a můj život neztratil misijní směřování. Téměř každý rok jsem od té doby jezdila na krátkodobé misijní výjezdy, zejména do východní části Evropy. Nakonec jsem v roce 2018 odjela

na 1,5 roku do jižní Asie, kde jsem se poznala se svým manželem a se kterým máme na srdci dále misijně sloužit. Do dnešního dne jsem vděčná za odvahu tehdejšího vedení sboru. Věřím, že příklad branického sboru může být inspirací pro další sbory ČCE. Vždy jsem měla na srdci, aby se v rámci ČCE více rozhořel plamen zahraniční misie – aby se o misi kázalo; aby se lidé modlili za ty ve světě, kteří neznají Krista a neznají ani žádné křesťany, kteří by jim o Kristu řekli, anebo nemají k dispozici Bibli ve svém jazyce; aby lidé začali jezdit na krátkodobé misijní cesty a zakoušeli misijní službu na vlastní kůži; a nakonec aby sbory vysílaly služebníky na dlouhodobou službu v zahraničí.

Má zkušenost z misijního pole a zápal pro to inspirovat druhé k zapojení do zahraniční misie vyústila v to, že jsme s bývalým kolegou z Bosny a Hercegoviny, Davidem Symonem, napsali knihu „Z Česka až na konec světa: Praktický průvodce pro misionáře a ty, kdo je podporují“. Kniha čerstvě vyšla v nakladatelství KMS. Kniha je psaná z české perspektivy, přináší zkušenost více než 30 českých misionářů, kteří působili nebo působí v zahraničí po roce 1989.

Kniha se věnuje tomu, proč se o misií zajímat, mluví o potřebách ve světě, o procesu hledání povolání k misií a nakonec se věnuje oblastem, ve kterých misionář potřebuje podporu od svého vysílajícího společenství. Kniha je určená těm, kteří se o zahraniční misií zajímají buď proto, že sami mají touhu vyjít, nebo proto, že chtějí zahraniční misijní službu a misijní pracovníky nějakým způsobem podporovat. Je určená pro jedince i sbory, kteří chtějí misijně růst, bez ohledu na církevní denominaci.

Máme s Davidem Symonem naději, že kniha bude polenem přiloženým do českého misijního plamene a zažehne mnoho srdcí pro Kristovo dílo v celém světě.

Eliška Annadurai

Z Česka až na konec světa

Praktický průvodce
pro misionáře
a ty, kdo je podporují

David Symon a Eliška Annadurai



RADOSTNÁ

Čtyři ráno. Dítě se, jako už tolikrát, budí s horečkou. Už to ale, Bohu díky, snad nejsou ty vysoké, nebezpečné horečky nenadále přicházející. Věřím, že už nehrozí, čemu jsem nebyl přítomen, pro což jsem částečně rád a co si částečně vyčítám, když dítě s náhle stouplou teplotou rukama hodilo kamsi do vzduchu, nekontrolovaný třes, pěna u úst a rty zmodralé. To dítě je totiž moje. Těhle křeči, říkají jí „febrilní“, přihlížela jen žena, moje žena, aby si tak navždy do mysli vtiskla strašný obraz doufajíc, že už ho nikdy znovu svýma očima neuvidí.

Dítě je viditelně pohublé. To, které bytem za obvyklých okolností v každé volné chvíli spěje k lednici, aby v ní ukázalo na cosi k snědení. Tenhle človíček už čtvrtým dnem odmítá stravu a odvrací tvář. Ale dnes je přece jen něco jinak. Chlapec dává znát, že chce jíst. Zoufale se chápu naděje a připravím obvyklý ranní pokrm. Dítě olízne lžičku a opět odvrací ústa. To přece nejde! Kloučku, vždyť máš hrozný hlad, už i víš, že máš hrozný hlad! Překonej tu nechut, musíš něco sníst! Bez úspěchu.

Volím tedy alespoň zástupnou pomoc, lék proti bolesti a teplotu snižující. Dítě, které se předchozí dny jakékoli medicíně urputně bránilo, teď rezignuje i na toto a lék přijímá s nebyvalou ochotou. Jak špatně mu musí být, když už ani nemá sílu na svůj klasický odpor!? Tělíčko téměř bezvládné uléhá zpět do postele a tma noci umocňuje temnotu v duši.

S nadějí skoro nepřítomnou sotva vyřknu: „Nechtěl bys přece jen sníst ty vložky?“ K mému velkému překvapení človíček přitakává. Opravdu? Běžím k misce. Že by mu sladký lék nějak povzbudil chuť? Nejspíš ne. Kolikrát už se stalo, že nabídnuté jídlo chtěl, ale nakonec si je nedal? Nabírám pokrm na lžičku a přiblížím se k dětským ústům. Sousto bezpečně mizí v malé pusince, a tak nabízím znovu, opět úspěšně. On opravdu jí? Příkládám třetí sousto, a když i to končí, kde je třeba, nezadržitelně tryskají slzy z mých očí. Slzy radosti, které nejsou radostnou zvěstí: „Neboj se, můj maličký, ty větší maličký, to trápení už brzy skončí. Tobě i jemu.“

Človíček brzy spokojeně usíná a já stejně vedle něho. Za chvíli mě budí podezřelé zvuky a má žena oznamuje: „Tak Julčík už to chytl taky.“

Dáňa Pinc



Z INTERNETU

„Váš vnuk právě způsobil vážnou dopravní nehodu,“ vysvětloval neznámý hlas ve spěchu v telefonu. „Naboural drahé auto a jsou tam i zranění a za to všechno může dostat od 3 do 5 let vězení... Abyste pomohla svému vnukovi vyhnout se vězení, budete muset zaplatit!“

„To je strašné a kolik mám zaplatit?“

„Dvě stě tisíc!“ důrazně prohlásil hlas na konci drátu.

„Připravte si peníze, teď k vám přijde náš člověk! Když mu dáte peníze, tak zařídíme, že se váš vnuk nedostane do vězení, jinak určitě skončí za mřížemi!“

„Ale takové velké peníze nemám doma,“ plakala babička. „Musím zajít do banky, která je na druhé straně města.“

„Jděte ven, tam stojí před domem stříbrný mercedes a řidič vás odveze, kam potřebujete. A pamatujte – nikomu ani slovo! Je to ve vašem vlastním zájmu a v zájmu svého vnuka.“

Poté, co projeli přes půlku města a zastavili u banky, řidič znovu Marii varoval, že nikomu nesmí říct ani slovo, jinak dohoda padá a vnuk skončí za mřížemi. Maria kývla na souhlas.

Vrátila se za půl hodiny: „Hmm, zapoměla jsem pin kód z karty,“ řekla celá udýchaná. „Musíme na chalupu. Mám ho tam v notebooku uložený.“

Na chalupě, která byla třicet kilometrů od města, si Marie vzala dva pytle brambor a cibulí. „Naložit do kufru a jedem!“ řekla tomu znuděnému řidiči.

„Do banky?“ zeptal se.

„Ne, nejdříve domů, přece nepůjdu s bramborami do banky!“

„Jo a abych nezapoměla, cestou se zastavíme v supermarketu tam si ještě musím koupit chleba a mléko...“ Řidiče to štválo, ale mlčel. Chlapík byl nervózní a Marie byla klidnější, víc než kdy jindy. Zastavili u domu.

„Než takhle nečinně sedět v autě, což radši mladíku takhle pomoci staré babičce s bramborami?“

Tak podvodník pokorně šplhal po schodech do pátého patra s dvěma pytli brambor a cibulí. A tam už na něj čekali policisté.

„No a co teď bude s vaším vnukem?!“ zeptal se podvodník.

„Nemám žádného vnuka,“ odpověděla s klidem zamýšlená oběť podvodu.

„Proč jste tedy šla do banky?“

„Potřebovala jsem zaplatit nájem a telefon.“

„A na chalupu?“

„Doprovít brambory a cibuli domů,“ vysvětlila Marie. „Víš, chlapče, já rozhodně nejsem tvoje hodná a naivní babička s kočkou, ale jsem bývalá šéfka kriminálky v důchodu!“

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

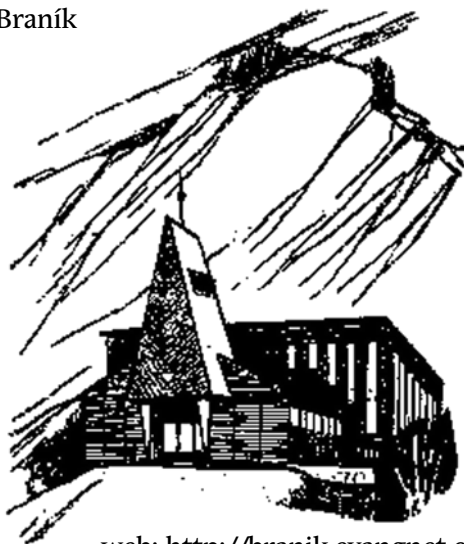
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu



web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXVIII. ročník, číslo 3/březen 2022

Vychází zpravidla každou třetí neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová, Lída Holá

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.



z pověření nového staršovastva

(viz strana 13)